

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/3/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012211142
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1012211142.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: ZEPTER SLOVAKIA spol. s r.o., so sídlom Karadžičova 7610/16, Bratislava, IČO: 31 323 570, zastúpeného JUDr. Ing. Jánom Feľš?cim, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 1, Pezinok, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0538/99/2012 zo dňa 03. októbra 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2605/2012-56 zo dňa 22. júla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2605/2012-56 zo dňa 22. júla 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/0538/99/2012 zo dňa 03. októbra 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Prešove pre Prešovský kraj č. P/0126/07/12 zo dňa 20. júna 2012 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 5000 € pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) zistené pri výkone kontrol dňa 21. decembra 2011, 08. februára 2012, 26. marca 2012 a dňa 24. apríla 2012 v prevádzkarni žalobcu Prešov, Levočská ul. 20,

zameraných na prešetrovanie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom pod číslom PO 986/11, PO 40/12 a PO 274/12 vo veci nespokojnosti spotrebiteľov s postupom žalobcu pri ich odstúpení od kúpnych zmlúv uzavretých na predvádzacej akcii konanej v priestoroch na Levočskej ulici č. 20, Prešov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynul záver, že žalovaný vec po právnej stránke posúdil správne, a teda napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom. Uviedol, že ako vyplýva tak zo Zmluvy o fungovaní Európskej únie ako aj z Charty základných práv Európskej únie a následne množstva smerníc prijatých v tejto oblasti, dôsledná ochrana spotrebiteľov je významnou súčasťou európskeho právneho poriadku. Jej potreba vychádza z faktickej nerovnosti subjektov vstupujúcich do spotrebiteľského právneho vzťahu, kedy sa spotrebiteľ nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok Európskeho súdneho dvora z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. 1-4941, bod 25). Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Európskeho súdneho dvora Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27). Ako spoločný znak právnych noriem upravujúcich spotrebiteľské vzťahy tak možno ustáliť snahu po vyrovnaní faktickej nerovnosti vyjednávacích pozícií formou právneho obmedzenia autonómie vôle účastníkov spotrebiteľských vzťahov.

Ohľadom vzťahov regulovaných zákonom č. 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji (ďalej len „zákon č. 108/2000 Z. z.“), resp. Smernicou č. 85/577/EHS zo dňa 20. decembra 1985 uviedol, že ich špecifikom je, ako vyplýva aj z preambuly uvedenej smernice (ktorá síce nie je právne záväzná, avšak ako autentický výklad zmyslu a účelu smernice, resp. pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, je jej dôležitosť nespochybniteľná), že spravidla je to predajca, ktorý začína zmluvné vyjednávanie, na ktoré je spotrebiteľ nepripravený alebo ktoré neočakáva; keďže spotrebiteľ je často neschopný porovnať kvalitu a cenu ponuky s inými ponukami; keďže všeobecne existuje prvok prekvapenia nie iba pri zmluvách uzatvorených na prahu dverí, ale tiež aj pri iných formách zmlúv uzatváraných predajcom mimo jeho prevádzkových priestorov. Zdôraznil, že práve táto charakteristika, nie formálne označenie prevádzkarne, resp. jej zápis v živnostenskom registri je následne deliacim kritériom, pri naplnení ktorého je potrebné aplikovať zákon č. 108/2000 Z. z., ktorý implementoval Smernicu č. 85/577/EHS. Mal za to, že v prípade žalobcu bolo uvedené v plnom rozsahu naplnené, keď to bol žalobca, kto aktívne pozýval spotrebiteľov na prezentáciu tovaru bez toho, že by títo akýmkoľvek spôsobom v predchádzajúcom časovom období prejavili o uvedené záujem, pričom sa spotrebiteľia následne dostavili do jeho priestorov a kúpne zmluvy uzatvárali priamo na prezentačnej akcii bez toho, aby mali v danom čase možnosť porovnať kvalitu a cenu produktov ponúkaných žalobcom a inými predávajúcimi. Práve vzhľadom na túto situáciu, keď spotrebiteľ bez vlastného prvotného popudu po tom, čo je presvedčaný o kvalitách istého výrobku bez toho, aby mal možnosť porovnať tento s inými obdobnými výrobkami, uzatvára zmluvu, bolo potrebné zabezpečiť ochranu spotrebiteľa tak, že mu bude priznané právo odstúpiť v sedemdňovej lehote od zmluvy.

V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na vymedzenie pojmu prevádzkareň, keď samotný zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) definuje prevádzkareň jednak pozitívne, keď uvádza, čo je prevádzkarňou, t.j. je ňou priestor, v ktorom sa prevádzkuje živnosť, ale tiež negatívne, teda vymedzuje aj prípady priestorov, ktoré sa za prevádzkareň považovať nemôžu. Ide okrem iného o priestory súvisiace s prevádzkovaním živnosti, ktoré sú následne deklaratórnym spôsobom vymedzené v § 17 ods. 3 živnostenského zákona, a medzi ktoré patria, napr. tiež výstavné priestory a vzorkové predajne. Z administratívneho spisu žalovaného zistil, že spotrebiteľia uzavreli kúpnu zmluvu so žalobcom v jeho priestoroch na prezentácii jeho výrobkov, pričom takéto prezentácie v daných priestoroch žalobca organizuje pravidelne. Z uvedeného potom súdu vyplýva, že priestory žalobcu na Levočskej ulici č. 20 v Prešove bez ohľadu na ich zápis v živnostenskom registri možno považovať za „vzorkovú predajňu“, ktorá teda nemôže byť prevádzkarňou, keďže naplní hmotnoprávne znaky priestoru súvisiaceho s prevádzkovaním živnosti. Uvedené priestory teda nie sú prevádzkarňou

žalobcu, a preto nie je dôvod spochybňovať aplikáciu zákona č. 250/2007 Z. z. na uvedený prípad.

Napriek tomu, že vyššie uvedené samo o sebe pokladal za dostatočný dôvod pre odmietnutie argumentácie žalobcu, týkajúcej sa aplikácie zákona č. 108/2000 Z. z., súd prvého stupňa ešte poznamenal, že vymedzenie podomového predaja ako predaja tovaru alebo poskytovania služieb na základe zmluvy uzavretej medzi predávajúcim a spotrebiteľom, najmä pri akcii organizovanej predávajúcim mimo miesta prevádzkarne alebo mimo trhového miesta, by aplikovaním výkladu žalobcu stratilo svoj zmysel, keďže pre predajcu by stačilo akékoľvek predvážacie priestory zapísať do živnostenského registra ako prevádzkareň, čím by sa vyhol aplikácii zákona č. 108/2000 Z. z. a teda aj povinnostiam z uvedeného zákona mu vyplývajúcim. V takomto výklade by následne absentovala tiež eurokonformita, keď európsky legislatívce sám do okruhu pôsobnosti Smernice č. 85/577/EHS zahrnul tiež zmluvy, pri ktorých predajca poskytuje spotrebiteľovi tovar alebo služby počas exkurzie organizovanej predajcom mimo jeho prevádzkových priestorov. Potom vzhľadom aj na významné a nezastupiteľné miesto ochrany spotrebiteľa v európskom právnom systéme možno len veľmi ťažko predpokladať, že by európskemu legislatívcovi postačovalo pre vylúčenie spod pôsobnosti smernice formálne označenie za prevádzkareň bez skúmania naplnenia jej hmotnoprávných znakov.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že posudzovanie splnenia podmienok prevádzkarne je nad rámec zákonnej kompetencie žalovaného, nakoľko kontrolu povinností vyplývajúcich zo živnostenského zákona vykonáva živnostenský úrad, poukázal na skutočnosť, že v danej veci nešlo o kontrolu povinností vyplývajúcich zo živnostenského zákona, ale o výkon kontroly nad dodržiavaním zákona č. 250/2007 Z. z., keď tu právomoc žalovanému priznáva § 20 cit. zákona. Posúdenie hmotnoprávnej povahy priestorov žalobcu označených za prevádzkareň bolo nevyhnutné pre naplnenie úlohy, ktorú žalovanému pri ochrane spotrebiteľa určil zákon. Preto súd prvého stupňa zdôraznil, že ak zákon zveril správnomu orgánu úlohy, ktoré má plniť, musí byť zároveň nadaný právomocami na ich naplnenie. V tejto otázke sa stotožnil s názorom Nejvyššího správného soudu České republiky (ďalej len „NSS ČR“), ktorý konštatoval, že pri vymedzení právomoci správnych orgánov je nutné trvať na ústavnej požiadavke, aby tieto boli dostatočne určené a stanovené zákonom, keď výnimky z tohto pravidla platia len pre tzv. implicitné právomoci, teda také, ktoré síce týmto spôsobom nie sú zakotvené, ale sú nevyhnutné k riadnemu uplatňovaniu iných - ústavne predpísaným spôsobom zakotvených právomocí, bez existencie ktorých by tieto iné právomoci nemohli byť riadne uplatňované. Pričom implicitné právomoci sú obsahovo vymedzené tak, že sa striktne držia ústavne legitímneho účelu, k realizácii ktorého sú uplatňované (viď rozsudok NSS ČR č. k. 7 Afs 111/2009 - 64 zo dňa 25.11.2009). Preto dospel k záveru, že žalobca ako orgán dozoru nad dodržiavaním povinností určených zákonom o ochrane spotrebiteľa mal právomoc posudzovať povahu predmetných priestorov.

Pokiaľ sa žalobca odvolával na Smernicu č. 2011/83/EÚ, v prvom rade krajský súd poukázal na skutočnosť, že pre preskúmanú vec v rozhodnom čase ešte neuplynula lehota na transpozíciu tejto smernice pre členské štáty, avšak aj z nej je zjavné, poukazujúc na ustanovenie čl. 2 ods. 8 písm. d/ Smernice, že za zmluvu uzavretú mimo prevádzkových priestorov sa považuje okrem iného tiež každá zmluva uzavretá počas zjazdu usporiadaného obchodníkom s cieľom alebo účinkom propagácie a predaja tovaru alebo služieb spotrebiteľovi. Aj v tomto smere je teda argumentácia žalobcu neprijateľná, pretože v danom prípade išlo o takýto druh zmlúv.

Aj v otázke lehoty na odstúpenie od zmluvy sa súd prvého stupňa stotožnil s právnym názorom žalovaného, keď vyslovil, že žiaden právny predpis ani ustanovenie § 8 zákona č. 108/2000 Z. z., neustanovuje začiatok plynutia lehoty na odstúpenie spotrebiteľa od kúpnej zmluvy uzavretej podľa predmetného zákona. Zákom stanovený je iba koniec lehoty, v ktorej môže spotrebiteľ od zmluvy odstúpiť. Táto sa síce končí siedmym pracovným dňom odo dňa prevzatia tovaru, z uvedeného však nijak nevyplýva, že by sa začínala až dodaním tovaru. Takéto obmedzenie nielenže nezodpovedá textu zákona, ale ani jeho cieľu a podstate ochrany spotrebiteľa pri podomovom predaji, keďže špecifikom podomového predaja je práve nepripravenosť spotrebiteľa na zmluvné vyjednávanie a jeho nemožnosť porovnať v okamihu uzatvárania zmluvy kvalitu, resp. cenu ponúkaného výrobku (prípadne služby) s konkurenčnými výrobkami (službami), čo pre spotrebiteľa predstavuje nevýhodu, ktorá môže byť

odstránená už pred dodaním tovaru, preto ani z hľadiska výkladu teleologického nie je dôvod tvrdiť, že spotrebiteľ môže od zmluvy uzavretej pri podomovom predaji odstúpiť až po dodaní tovaru. Napokon dodal, že ani zo skutočnosti, že § 8 zákona č. 108/2000 Z. z. vo svojich odsekoch 2 a 3 ustanovuje postup pri vrátení tovaru predávajúcemu nevyplýva, že by spotrebiteľ mohol od zmluvy odstúpiť až po prevzatí tovaru, nakoľko uvedené ustanovenia iba stanovujú postup, ktorý je potrebné dodržať v prípade, že spotrebiteľ odstupujúci od zmluvy už tovar prevzal.

Rovnako tak nepovažoval za dôvodné tvrdenia žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí. Žalovaný v konaní vychádzal z podnetov spotrebiteľov, ktoré boli v rozhodnutiach špecifikované, pričom s ich obsahom bol samotný žalobca oboznámený pri výkone kontrol uskutočnených inšpektormi. Vo svojom rozhodnutí popísal priebeh a spôsob konania žalobcu, pričom vychádzal zo zistení zdokumentovaných v inšpekčných záznamoch. Správne orgány v oboch stupňoch uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami boli vedené pri hodnotení veci a čo použili ako správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali, ako sa vyrovnali s námietkami účastníka konania k podkladom rozhodnutia. Súd prvého stupňa taktiež poznamenal, že skutočne nie je namieste posudzovať použitie nekalej obchodnej praktiky vo vzťahu k počtu zmlúv, v ktorých boli tieto použité. Už jediné konanie napĺňajúce znaky podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. je nekalou obchodnou praktikou. Zákon o ochrane spotrebiteľa vo svojom § 2 písm. p/ totiž obchodnú praktikú vymedzuje ako konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodnú komunikáciu vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi. Neuvádza, že by malo ísť o konanie či opomenutie konania opakované. Takúto obchodnú praktikú je potom potrebné považovať za nekalú ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zároveň podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. Konštatoval, že v prípade žalobcu je následne zrejmé, že konal v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keď nielenže nesplnil svoju zákonnú povinnosť informovať spotrebiteľa o jeho práve na odstúpenie od zmluvy, ale takýto jeho úkon odstúpenia od zmluvy ani neakceptoval. Mal za nepochybné, že takéto správanie môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, preto vyslovil, že žalovaný správne kvalifikoval povahu konania žalobcu v prejednávacom prípade ako porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobe vyhovie a súčasne žalobcovi prizná plnú náhradu trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 221 OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rovnako tak namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je dostatočne odôvodnený, nakoľko žalobcovi nie sú vyčerpávajúco známe všetky skutočnosti, na podklade ktorých mohol súd jeho žalobe vyhovieť.

Následne súdu prvého stupňa vyčítal, že sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu poukazujúcou na znenie zákona č. 108/2000 Z. z. Žalobca uviedol, že podomový predaj je vo vnútroštátnom právnom poriadku Slovenskej republiky definovaný v § 5 zákona č. 108/2000 Z. z. Tento zákon aj keď príkladom, avšak ukázkovo definuje, čo možno považovať za podomový predaj. Dôležitý je už samotný nadpis „Zmluvy uzavreté mimo miesta podnikania“ - teda už samotný jazykový výklad predpokladá, že ide o zmluvy uzatvárané mimo miesta pôsobnosti predávajúceho. Ak si žalovaný i súd prvého stupňa toto jasné znenie zákona vysvetľujú inak, tým, že podstatou nie je fakt, kde je zmluva uzatváraná, ale za akých okolností je uzatváraná, ide podľa žalobcu o výklad, ktorý je v rozpore s kontextom tohto zákona a v neposlednom rade porušením ústavného práva žalobcu na slobodný výkon podnikania a nedôvodným a nezákonným zásahom do jeho činnosti spôsobom, ktorý nemá oporu v zákone. Ďalej uviedol, že netvrdí, že jediným kritériom na posudzovanie aplikácie zákona č. 108/2000 Z. z. je len formálny zápis priestoru do živnostenského registra, ale poukázal aj na to, že ide o priestor, kde

fakticky podniká, kde svoju živnosť prevádzkuje a kde poskytuje svoje služby spotrebiteľom, ide teda o miesto jeho pôsobnosti, kde spotrebiteľ príde za účelom nákupu. Zároveň namietal nesprávnosť tvrdenia, že ak by aj miestnosť vyzerala ako „vzorková predajňa“, táto skutočnosť niečo mení na podstate tohto predaja, teda na tom, že spotrebiteľ príde k predávajúcemu na miesto, kde ho musí obvykle vnímať ako miesto jeho predaja. V tomto konštatoval nepreskúmateľnosť rozhodnutia tak súdu, ako i žalovaného. Mal za to, že na posúdenie prípadu ako podomového predaja musia byť a aj v zákone č. 108/2000 Z. z. boli stanovené jasné pravidlá nepripúšťajúce rozdielny výklad, čo bol zjavne aj smer slovenského zákonodarcu pri formulovaní tohto zákona. Krajský súd sa nijako nevysporiadal so skutočnosťou, prečo by v posudzovaných prípadoch troch kúpnych zmlúv spotrebiteľov nimi uzavretých v riadnej v živnostenskom registri zapísanej prevádzkarni žalobcu, malo ísť o podomový predaj.

Vo vzťahu k otázke odstúpenia od zmluvy namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, ktorý sa stotožnil so žalovaným, že žiaden právny predpis ani § 8 zákona č. 108/2000 Z. z. neustanovuje začiatok plynutia lehoty na odstúpenie spotrebiteľa od kúpnej zmluvy. Uviedol, že ak teda zákon neustanovuje začiatok plynutia lehoty, je otázne prečo neobsahuje slová „najneskôr“ ... „do siedmych pracovných dní“. Dodal, že ak v ods. 2 a 3 cit. zák. ustanovenia je postup pri vrátení tovaru v prípade, ak spotrebiteľ odstupujúci od zmluvy už tovar prevzal, práve toto je dôkazom o potrebe prevzatia tovaru.

Rovnako tak súdu prvého stupňa vyčítal, že vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného sa tento odvoláva na zistenia nevyplyvajúce z inšpekčných záznamov. Mal za to, že pokuta bola žalobcovi udelená iba na základe tvrdenia spotrebiteľa uvedeného v podnete, ktoré však nebolo podložené faktami.

V závere poukázal na ustálenú judikatúru (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 383/06, I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07 obdobne Kraska c. Švajčiarsko) v súvislosti s odňatím možnosti konať pred súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu odvolania žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, nakoľko sa plne stotožnil s jeho závermi a tieto považoval za správne a v dostatočnej miere odôvodnené. Uviedol, že naďalej trvá na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým zamietol odvolanie žalobcu, ako aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 28. marca 2013. Čo sa týka argumentácie žalobcu, mal za to, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali jednak druhostupňové rozhodnutie vydané v správnom konaní, ako aj rozsudok krajského súdu. Žalovaný s poukazom na rozsudok krajského súdu uviedol, že tento obsahuje jednak právnu argumentáciu žalobcu ako aj právne zdôvodnenie veci žalovaným, pričom krajský súd uvedené vyhodnotil a stotožnil sa s právnym záverom žalovaného tak, že v danom prípade sa jednalo o podomový predaj a žalobca mal na tento aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 108/2000 Z. z. v prípade odstúpenia od zmluvy spotrebiteľom.

Poznamenal, že pri zhodnotení kontrolami presne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu a jeho porovnaní so stavom právnym za účelom ustálenia charakteru účastníkom konania realizovaného predaja výrobkov vychádzal zo zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona č. 108/2000 Z. z., Smernice č. 85/577/EHS a živnostenského zákona s dôrazom na účel a cieľ týchto právnych predpisov, ako aj z príslušnej judikatúry.

Mal za to, že odvolanie voči rozsudku krajského súdu nebolo podané odôvodnene, keďže krajský súd sa v rámci súdneho konania (prieskumu) žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu žalovaného správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odôvodnenie krajského súdu je logické, jasné a zrozumiteľné, ktoré nie je rozporné so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať

úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. decembra 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a následne ich zrušenia. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 5000 € pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa zistené pri výkone kontrol dňa 21. decembra 2011, 08. februára 2012, 26. marca 2012 a dňa 24. apríla 2012 v prevádzkarni žalobcu Prešov, Levočská ul. 20, zameraných na prešetrenie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom pod číslom PO 986/11, PO 40/12 a PO 274/12 vo veci nespokojnosti spotrebiteľov s postupom žalobcu pri ich odstúpení od kúpnych zmlúv uzavretých na predvázacej akcii konanej v priestoroch na Levočskej ulici č. 20, Prešov.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď žalobca pri odstúpení od kúpnych zmlúv uzavretých na predvážacej akcii konanej v priestoroch žalobcu postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku (§ 7 ods. 2 písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolačný súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. zákaz predávajúceho vykonávať obchodnú praktiku nekalu, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1, 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podľa § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a/ je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b/ podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom

alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 108/2000 Z. z., podomový predaj je predaj tovaru alebo poskytovanie služieb na základe zmluvy uzavretej medzi predávajúcim a spotrebiteľom, najmä pri akcii organizovanej predávajúcim mimo miesta prevádzkarne alebo mimo trhového miesta.

Podľa § 7 ods. 1 písm. d/ zákona č. 108/2000 Z. z., predávajúci je povinný okrem všeobecných podmienok predaja a podmienok prevádzkovania živnosti splniť tieto povinnosti: písomne upozorniť spotrebiteľa najneskôr pri uzavretí zmluvy na jeho právo písomne odstúpiť od zmluvy do siedmich pracovných dní odo dňa prevzatia tovaru alebo uzavretia zmluvy o poskytnutí služby a uviesť meno a adresu alebo názov a sídlo osoby, u ktorej môže toto právo uplatniť.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 108/2000 Z. z., spotrebiteľ je oprávnený bez uvedenia dôvodu odstúpiť od zmluvy v lehote podľa § 7 ods. 1 písm. d/. Odstúpením spotrebiteľa od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distributérovi a poskytovateľovi služieb, ako aj úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitie tradície, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúce sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Zároveň konštatuje, že nie je možné pokladať za opodstatnenú odvoláciu námietku žalobcu, ktorý tvrdil, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí s otázkou posúdenia daného prípadu ako podomového predaja dostatočne nevyšporiadal. V nadväznosti na uvedené považuje za potrebné poukázať na to, že k uzavretiu predmetnej kúpnej zmluvy došlo v prevádzkarni žalobcu na Levočskej ulici č. 20 v Prešove, ktorá je ako prevádzkareň zapísaná v živnostenskom registri. Prevádzkareňou v zmysle § 17 ods. 1 zákona o živnostenskom registri sa rozumie priestor, v ktorom sa prevádzkuje živnosť; nie je ním priestor súvisiaci s prevádzkovaním živnosti, ani technické a technologické zariadenie určené na prevádzkovanie živnosti alebo súvisiace s prevádzkovaním živnosti.

Z preambuly Smernice č. 85/577/EHS, ktorá bola implementovaná do nášho právneho poriadku zákonom o podomovom a zásielkovom predaji, na ktorú poukazoval aj krajský súd, vyplýva, že:

„...špeciálnou charakteristikou zmlúv uzatváraných mimo prevádzkových priestorov predajcu je, že spravidla je to predajca, ktorý začína zmluvné vyjednávanie, na ktoré je spotrebiteľ nepripravený, alebo

ktoré neočakáva; keďže spotrebiteľ je často neschopný porovnať kvalitu a cenu ponuky s inými ponukami; keďže všeobecne existuje prvok prekvapenia nie iba pri zmluvách uzatvorených na prahu dverí, ale tiež aj pri iných formách zmlúv uzatváraných predajcom mimo jeho prevádzkových priestorov.“

Zámer zákonodarcu vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 108/2000 Z. z.:

„Tradičná schéma vzťahu predávajúci - spotrebiteľ vychádza z myšlienky, že predaj a poskytovanie služieb sa zásadne vykonáva v určitých priestoroch, stacionárnych zariadeniach (prevádzkareň, trhové miesto a pod.) na základe osobného kontaktu predávajúceho a spotrebiteľa.

Pri zásielkovom a podomovom predaji je táto axióma v opačnom postavení, keď predávajúci, s ohľadom na zabezpečenie odbytu predávaných tovarov a služieb, sám iniciuje kontakt so spotrebiteľom. Obzvlášť je to markantné pri podomovom predaji, kedy samotnému uzatvoreniu zmluvy predchádza ofenzívne konanie predávajúceho, ktorý organizuje prezentáciu tovarov alebo služieb mimo prevádzkarne.

Miestom rokovania je obvykle byt alebo iné miesto, kde predávajúci ponúka tovary alebo služby spotrebiteľovi. V postavení spotrebiteľa sa v týchto prípadoch vyskytuje moment prekvapenia, prejavujúci sa obvykle tým, že spotrebiteľ:

- nie je na rokovanie o kúpno-predajnej zmluve pripravený, s uzatvorením zmluvy vôbec nepočítal,
- často nemá možnosť porovnať kvalitu a cenu ponuky s inými ponukami,
- často je v neistote, kde a u koho si môže uplatniť práva, vyplývajúce zo zmluvy.

Naproti tomu predávajúci vystupuje ako profesionál, ktorý mal možnosť pripraviť sa na takéto stretnutie.“

Ochrana je spotrebiteľom pri týchto zmluvách garantovaná z dôvodu, že spotrebiteľia sa mimo prevádzkových priestorov môžu potenciálne cítiť pod psychologickým tlakom alebo voči nim môže byť využitý moment prekvapenia, bez ohľadu na to, či si spotrebiteľ návštevu predávajúceho vyžiadal alebo nie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť ani na odvoláciu námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení o nesprávnom závere súdu prvého stupňa v otázke odstúpenia od zmluvy, nakoľko postup žalobcu pri odstúpení od kúpnych zmlúv v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona o ochrane spotrebiteľa). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

Dôvodnou nie je ani odvolacia námietka, týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd má za to, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnený a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21 zo 06. júna 2007, č. k. II. ÚS 251/04-34 z 19. apríla 2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Zároveň poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2605/2012-56 zo dňa 22. júla 2014 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.